

TẬP II.

□

1.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Sáu 19/12/1975

Trời thật lạnh. Đã ba ngày tôi không nhìn thấy Nguyễn. Hằng buổi chiều đứng bên cửa sổ căn gác ngó mông ra cái góc bên kia đường Yên Đổ, nơi Nguyễn vẫn dừng chiếc xe, trong tôi tràn ngập một tình cảm bồn chồn lo lắng.

Tối thứ ba, lá thư khẩn Nguyễn gửi từ Dalat đến với tôi. Trái tim tôi thất lại từng chập trong khi đôi mắt lướt nhanh trên dòng chữ quen thuộc.

Dalat 17/12/1975

Mẫn và Trân Sa yêu dấu,

Nguyễn xa cả hai đã được một ngày. Nguyễn thấy dài như một thế kỷ. Hänn Mẫn không hay gì về sự ra đi của Nguyễn? Nguyễn đau quá, chẳng biết nói sao?

Hai ngày qua, trời muốn mưa nhưng mưa không được, cũng như Nguyễn muốn khóc mà khóc cũng không xong. Mẫn ạ, Dalat lạnh không thể tưởng, nhưng người lạnh nhất trong thành phố này vẫn là Nguyễn. Nguyễn đi vòng vòng quanh quán để thăm hỏi những dấu vết kỷ niệm của Mẫn. Nguyễn muốn tìm ra đâu đó một hình ảnh Mẫn từng quen thuộc. Tối nay tự dưng nghe được bài Nocturne No. 9 của Chopin, Nguyễn nhớ Mẫn đến nhức đầu. Nhớ Mẫn, cây đàn và những quán café mang kỷ niệm chúng mình. Nhớ tàng cây xanh ngay đầu con hẻm có căn nhà màu gạch đỏ... Tất cả! Bây giờ Nguyễn đem kỷ niệm vùi lấp dưới một đống băng trên một đỉnh cao có gió hú, mưa lạnh quanh năm và những con người sống mà như đã chết!

Mẫn ạ, vắng Nguyễn, Mẫn thế nào? Nguyễn hình dung không nổi. Nhưng dù sao thì cũng là một điều bất bình thường và đầy thăng thót. Sàigòn ra sao hả Mẫn?

Này Mẫn, Nguyễn nghĩ Mẫn cứ lên Dalat như chúng mình dự tính đi! Mặt trời của thành phố chìm khuất đã mấy hôm, từ khi con rét trở lại. Mẫn hãy gói ghém một ít ánh nắng Sàigòn lên sườn ấm đôi chút

cho Nguyễn. Mẫn sẽ không ở nhà cô Mỹ Vân mà ra nhà người bà con nơi phố Phan Bội Châu ở, tiện hơn.

Đêm hôm qua, đêm đầu tiên làm quen với cái lạnh Dalat, Nguyễn ngủ không được, mở mắt ra chỗ nào cũng là hình dáng Mẫn hiện hiện. Nguyễn yêu Mẫn nhiều quá! Sự xa cách bây giờ quả là một nỗi đau ghê gớm mà Nguyễn đang phải chịu mang.

Nếu Mẫn lên, Nguyễn sẽ đón Mẫn ngày 23/12. Mẫn nên khởi hành chuyển xe lúc 9 giờ sáng. Ba giờ chiều có Nguyễn đợi ở bến.

Nghe Mẫn! Nguyễn nhớ Mẫn quá! Dù biết rằng lên đây với Nguyễn, Mẫn cũng phải ở riêng, đi chơi có giới hạn, nhưng ít nhất bầu không khí lạnh lẽo này không phải chỉ mình Nguyễn hít thở. Mẫn hãy dẹp mọi suy nghĩ xa xăm, lên với Nguyễn đi! Nội ý tưởng có Mẫn đang hiện diện trong cùng thành phố cũng đủ làm cho Nguyễn sung sướng. Mẫn đừng khiến Nguyễn thất vọng trong khi đời sống đã là một chuỗi dài những khổ đau, thất vọng. Có thể vì lý do nào, lên đây, Mẫn sẽ ăn reveillon thiếu Nguyễn, nhưng với Nguyễn, đó là cả một đầy ắp hạnh phúc và tin yêu.

Mẫn đừng nên hỏi âm. Điều ấy không cần thiết. Tới ngày 23/12, Nguyễn đợi Mẫn lúc 3 giờ chiều, như lúc nào Nguyễn cũng vẫn kiên nhẫn đợi Mẫn ở đầu con hẻm nhà Bà Ngoại, dù có sự hiện hữu của Mẫn hay không nữa. Mình sẽ nói với nhau nhiều hơn ở điểm hẹn.

Hôn Mẫn và Trần Sa thật đắm thật say.

T.B. Nguyễn đang bị “rình rập”, chuyện hỏi âm của Mẫn có thể bị báo cáo. Nguyễn nghĩ, mình chỉ nên hiện diện trong thành phố này như hai bóng ma, yêu nhau. Thế thôi! Mẫn đừng nên phiền trách gì Nguyễn cả. Mà nếu có phiền, Nguyễn xin nhận hết.

Lên đây, Mẫn phải đem theo nhiều áo ấm. Hình như cái máy lạnh được vận đến hết cỡ! Ban đêm có thể chỉ ba độ thôi.

Yêu dấu, Nguyễn.

Tôi đọc thư Nguyễn, tâm tư bàng hoàng xúc cảm. Nhưng thật nhanh, bỏ vào túi xách vài bộ áo quần, tôi chuẩn bị đi Dalat ngay ngày mai mà không cần đợi đến hôm 23/12 như Nguyễn dặn.

□

Thư của Nguyễn.

Dalat, ngày thứ ba xa Mẫn và Trần Sa,

Bố lên Dalat đêm nay là ba đêm. Nhớ Mẫn và Trần Sa không chịu được. Trời Dalat mưa tí tê thật rét. Bây giờ có lẽ cũng tối lắm rồi. Ngoài trời đã ngớt mưa nhưng vẫn lạnh ghê gớm. Bố xin phép Trần Sa cho Bố viết ít lời cùng Mẫn bởi bây giờ Bố thấy điều ấy cần thiết quá. Trần Sa hãy ngủ đi, để khi khác thanh thản hơn, Bố sẽ viết bù cho Trần Sa nghe.

Mẫn ạ, Nguyễn nhớ Mẫn quá. Mẫn thế nào?

□

